

Füleki Gábor

Hódolat Határ Győzőnek

Őszinte, komoly bálvány-angyalszárny
csapong velő-látón örvénylő tereken –
úrbe vetve izzik arcod, kegyetlen csápod
mered, majd lehull – ennyi a lét, tény-igaz.
Idegen tér: a csönd sikolya füled termein zúg-suhan,
szemed színzárpor vonja gyöngyház-semmi-szürkeségbe.
Anyagban fürdik kívül-belül dermedt fotonhullám, a test;
fenn az agy csigája magába fordul, túllépni önhatárát,
melyet Te valóban legyőztél, híven nevedhez.
Kegyetlen, tiszta bölcs! Fügönyemésztő láng!
Nincs mese! Nincs félrebeszéd, lélek cukros menedékhelye,
nyugtató álca, ködhályog a való közönye elé – nem!
Nézni a dolgokat, amint *vannak* –
ténybevontan tisztánlátó szellem.
Világ, céltalan létegsz – áramlón gyűrűzve önmagában.
Öregkor könnye, tudástelt elme mindenholházában.
Látni, elfogadni úrközönyt kemény derűvel.
Lehet-e meghalnod? – de végül halatkozni kell...
Biofilozófus, multi-gondolkodó, ércélű óceán-elme.
Végtelen magasban lebegsz, az emberi
perspektíva törvényein túl figyelsz, észlelsz.
Merész, nagyszerű embertúli ember, mozgó-villódzó
kristály az időtlenség és e világ tátongó mélyszerkezetté
bomló partvonalán, üdv neked!

Requiem

Határ Győző halálára

Átléptél más-térbe,
legfelsőbb értelem,
túl vagy hústestbe zárt,
föld-szűkös életen.

Elsodort örök ár,
ős-egykedvű halál,
kihez minden szavad
méltó társsá avat.

Egyszer, soha többet,
örökké már úton,
keresve sem lellek,
legfelsőbb tér-csúcson,

végtelen világban,
nem talállak soha,
semmibe foszlottál,
elme-és nyelvcsoda.

Milyen volt? Meséld el,
mit annyiszor vártál,
ellobbanás perce,
fényed éjbe hátrál...

Milyen volt a végső,
szikrázó pillanat,
mikor a térűrnek
átengedted magad?

Milyen volt jég-elméd
éles észlelése,
ahogy elmetszette
a Végtelen kése?

Térsötétnek éje
ragadott magával,
újraélesztésed
nemkívánatával.

Mindenütt és sehol,
hazátlan új hazád,
kozmosz özön-közöny
örökre rád talált.

Emberen-túli lény,
megszakadt a szíved,
hunyni látva társad,
legbensőbbik híved.

Most ez vagy: száz kötet,
s urnapor a földben;
emlékmű-sírköved
magyar könyvgödörben.

Utolsó levelem,
tegnapelőtt küldtem –
nem olvasod el már,
világba vegyülten.

Itt hagytál, mint téged
ikercsillag-társad,
magam előtt látom
árvult, üres házad.

Weöres szellemének
tiszteletem küldöm,
ti két csoda-lélek,
fellebbenő függöny.

Vigyázzatok ránk ott,
létbe forrt szellemek,
ős-sorba léptetek,
örök már fényetek.

Béke nő szívemben,
mindkettőtök bennem,
szín és fonák csenddé
lényegülve egyé.

Egység vad tengere,
káoszmosz semmije,
befogad s átölel,
hangon túli csendje.